

Pauline Fransson | *De blygas längtan*

22.8 – 28.9 2024

Ty de blygas längtan blev inte förbisedd här.

– Stina Aronsson

De blygas längtan kommer att hörsammas. De blygas och de stummas längtan behöver inte yttras, ty allt är självklart utan ord.

Kroppen har en stark röst. Den talar klart och tydligt när den stiger in i rummet. Likaså de stora förändringarna i min omgivning. Personer som viker av, det värkbrutna, hösten som obarmhärtigt tar över och lägger det ljusa och spröda under sig. Men kroppen är också tyst. Vågar inte säga sitt ärande och sitter mest tyst och väntar. Precis som färgerna.

Den senaste tiden har jag försökt göra mig uppmärksam på det som fullkomligt skriker till mig men också på det som saknar ord och form. Jag vet att det finns där och att jag är en dålig lyssnare. Jag är rädd att jag lyssnar mest till det som skriker och försöker dämpa det, men någonstans så studsar det som låter så mycket och jag försöker hitta vad det är som dämpar och vad det studsar emot. I människor, i färgerna, i skogen. Kroppen uppfattar med en gång allt det hastiga och dramatiska. Men den långsamma förändringen är svårare. En tystnad som växer, ett blyertsstreck som knappt syns, en årstid som övergår i en annan, en opak färg i samma nyans som det transparenta och som har så mycket kropp men ändå är nästintill osynlig. För jag längtar efter att få syn på de där sakerna. Jag behöver dem. Jag kan inte se utan dem.

Verken i utställningen är en blandning mellan det tydliga och det tysta. Konkreta, figurativa berättelser möter rent känslomässiga betraktelser och ett försök att hörsamma det stumma. Det handlar om brunnen vid huset jag renoverar, ett efterlängtat barn som under processens gång har bytt plats med ett annat barn. Det handlar om hud som skadas och bränns, om att ständigt försöka skydda sig mot solen så att inte skadorna ska bli värre. Det handlar om att se de små nyanserna, de som förändras långsamt. Det som man först tror är något helt annat men som växer sig till något skrikande och helt plötsligt blir konkret och berättande. Det handlar om vad det är som faktiskt tar emot och bär en. Det handlar om att färgen ständigt tröstar.

Jag är osäker på om jag verkligen når fram. Om jag egentligen inte hör de blygas längtan utan snarare hörsammar det som skriker mest. Men det finns en besatthet av att försöka komma åt det jag inte riktigt ser eller hör. Jag vet att det finns nyanser som min kropp inte når och ändå så gräver jag febrilt efter just dessa skikt.

/Pauline Fransson, augusti 2024

BERG

Berg Gallery AB
Hudiksvallsgatan 8
113 30 STOCKHOLM

info@berggallery.se
+46 704 22 81 46
www.berggallery.se

Pauline Fransson | *De blygas längtan*

22.8 – 28.9 2024

For the longing of the shy was not neglected here.

– Stina Aronsson

The longing of the shy will be answered. The longing of the shy and the silent need not to be spoken, for all is obvious without words.

The body has a strong voice. It speaks loud and clear as it enters the room. So does the great changes in my surroundings. People passing, the pains, the fall that relentlessly takes over and subdues the light and the brittle. But the body is also silent. It fears to speak its mind and mostly sits quietly and wait. Just like the colors.

Lately I've been trying to pay attention to what is screaming at me, but also to that without words or form. I know it's out there and that I'm a bad listener. I'm afraid that I listen most to what screams and try to mute it, but somehow it bounces back and I'm trying to find what it is that mutes and what it bounces against. In people, in colors, in nature. The body immediately perceives everything that is sudden and dramatic. But the slow changes are more difficult to detect. A growing silence, a barely visible pen stroke, seasons changing, an opaque color in the same shade as a transparent one that has so much body yet is almost invisible. Because I long to spot those things. I need them. I cannot see without them.

The works in the exhibition are mixtures of the clear and the silent. Concrete, figurative narratives combined with purely emotional observations and an attempt to listen to the silent. It is about the well at the house that I am renovating, a long-awaited child who has been replaced by another child during the process. It is about skin getting damaged and burned, about constantly trying to protect oneself from the sun so that the damage does not worsen. It is about seeing the small nuances, the ones that slowly change. Something that you first perceive as being something completely different but then suddenly grows into a screaming sound and suddenly becomes tangible. It is about what actually catches and carries you. It is about the constant comfort of color.

I'm unsure whether I'm really getting through. Whether or not I'm really hearing the longing of the shy, rather than listening to what screams the loudest. But there's an obsession with trying to reach the things I can't quite see or hear. I know there are nuances that my body can't access, and yet I frantically search for those very layers.

/Pauline Fransson, August 2024

BERG

Berg Gallery AB
Hudiksvallsgatan 8
113 30 STOCKHOLM

info@berggallery.se
+46 704 22 81 46
www.berggallery.se